Tafelrede uitgesproken op 16 november 2018 door Cisca Griffioen

Andreas Bonn (1738-1817), geboren als zoon van een apotheker, ontwikkelde zich tot een vooraanstaand arts, anatoom en chirurg in het achttiende-eeuwse Nederland. Na zijn promotie in 1763 aan de Universiteit Leiden op het proefschrift *Dissertatio anatomica de continuationibus membranarum*, vervolgde hij zijn opleiding in Parijs, destijds het centrum van de medische wetenschap. In 1764 vestigde Bonn zich als geneesheer in Amsterdam, waar hij al snel naam maakte.

Zijn academische loopbaan bereikte een hoogtepunt in 1771, toen hij werd benoemd tot hoogleraar in de Ontleed- en Heelkunde aan het Athenaeum Illustre. Bonn was niet alleen wetenschappelijk actief, maar ook maatschappelijk betrokken. In 1790 richtte hij ons Genootschap op, met als doel de opleiding en scholing van chirurgijns te bevorderen. Hij fungeerde als eerste voorzitter van het Genootschap, terwijl David van Gesscher (1735-1810), zoon van een chirurg maar zonder academische opleiding, de rol van secretaris vervulde. Van Gesscher zou tussen 1800 en 1807 als lector in de Beschouwende Heelkunde werkzaam zijn in het Binnengasthuis. Ondanks dat hij in zijn laatste jaren blind werd, verkeerde hij niet in armoede.

Bonn's maatschappelijke en wetenschappelijke verdiensten werden in 1808 bekroond met zijn benoeming tot lid van de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen (KNAW), sectie Geneeskunde. Daarnaast richtte hij in 1800 het Genees- en Heelkundig genootschap *Arti Salutifera* op, waarmee hij zijn inzet voor de medische opleiding verder gestalte gaf.

Privé was Andreas Bonn getrouwd met Anna Cramer. Hun zoon, Andreas Coenraad Bonn (1783-1869), trad in zijn voetsporen en werd eveneens een prominent figuur binnen de medische wereld.

Het belang van het door Bonn opgerichte genootschap werd decennia later treffend verwoord door Hendrik Antoon Lorentz. Tijdens de uitreiking van de gouden medaille van het Genootschap aan hemzelf en Albert Einstein in 1923, merkte Lorentz op: "Het is zeker merkwaardig als men met een gezelschap van chirurgijns begint en eindigt met zich in de relativiteitstheorie te verdiepen."

Deze uitspraak onderstreept niet alleen de historische ontwikkeling van het Genootschap, maar ook de blijvende impact van Andreas Bonn op de Nederlandse wetenschap.